

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: A. A. F.**, nar. „X“, státní příslušnost Irácká republika, bytem „X“, t.č. ZZC Bělá – Jezová, zastoupeného Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem, se sídlem v Praze, Vinohradská 22, proti **žalovanému: Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytových agend**, Masarykova 27, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12.10.2015, č.j. KRPU-211021-38/ČJ-2015-040022-SV,

t a k t o :

- I.** Žaloba se **zamítá**.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12.10.2015, č.j. KRPU-211021-38/ČJ-2015-040022-SV, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem správního vyhoštění a podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba zajištění na 90 dnů od ode dne omezení osobní svobody žalobce, které nastalo dne 30.9.2015 v 7.20 hodin.

V žalobě uvedl, že od 30. září 2015, kdy byl zadržen, je omezen na osobní svobodě a setrvává v zařízení pro zajištění cizinců, přičemž důvodem zajištění zůstává toliko skutečnost, že neoprávněně vstoupil na území České republiky, pobýval zde cca 1 den. Rázně odmítl tvrzení žalovaného o tom, že v případě žalobce existuje nebezpečí, že tento zmaří výkon

rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce sám deklaroval, že hodlá území České republiky opustit neprodleně, jakmile bude propuštěn. Jde-li o jeho záměr pokračovat do Německa, je tento aktuálně zcela legitimní, neboť Německo veřejně v médiích deklarovalo, že podání žádosti o mezinárodní ochranu aktuálně umožní všem uprchlíkům, nehledě na mezinárodní smlouvy platné v této oblasti. Žalobce nechce pobývat na území České republiky, nýbrž toto území opustit a jediné, co mu v tom brání je omezení na osobní svobodě. Záměr žalobce, a to požádat o azyl v Německu či ve Švédsku není skutečností, kterou by bylo možné podřadit pod pojem maření či ztěžování správního vyhoštění. Jednotná azylová politika již není aktuálně dotčenými státy Evropské unie dodržována, její nezbytná změna byla deklarována také Evropskou komisí, a tak by nemělo být trváno na tom, aby cizinec hledající mezinárodní ochranu byl povinen tuto žádat na území prvního státu Evropské unie, kam na své cestě vstoupí. Navíc je velmi nejisté, zda v případě žalobce jsou vůbec dány důvody pro jeho správní vyhoštění, neboť situace v Iráku jistě může být také důvodem nemožnosti vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Dle žalobce je rozhodnutí o zajištění rozhodnutím nezákonným, zejména v přímém rozporu s ust. § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu a dále taktéž rozhodnutím zcela nepřezkoumatelným s ohledem na nedostatek důvodů uvedených v odůvodnění rozhodnutí, především ve věci zdůvodnění nezbytnosti využití tak krajního prostředku, jako je zajištění cizince. Pokud by takovým důvodem měl být pouze nelegální pobyt na území České republiky, nejednalo by se o krajní prostředek, jelikož by správní orgán musel zajišťovat naprostou většinu cizinců, s kterými zahajuje řízení o správním vyhoštění, když sama skutečnost, že žalobce překročil hranici České republiky neoprávněně a zde bez povolení pobýval, je toliko přestupkem a sama o sobě nemůže být důvodem omezení žalobce na jeho osobní svobodě po dobu více jak jednoho měsíce. Zajištění cizince a jeho následné umístění do zařízení pro zajištění představuje tedy zcela mimořádný institut, který umožňuje policii zasáhnout do ústavně chráněného práva na osobní svobodu, který je jednou ze základních součástí nedotknutelnosti člověka. Zajištění cizince proto musí být podloženo závažnými důvody a vzhledem ke své povaze instrumentu mimořádného může být užito jen v případech výjimečných, kdy je zjevné, že jiné řešení než zásadní omezení osobní svobody nepřichází v úvahu. Správní orgány musí proto při rozhodování o zajištění cizince postupovat s maximální obezřetností a velmi důkladně zkoumat důvodnost zajištění, popřípadě jeho dalšího trvání. Přitom je vždy třeba mít na paměti fakultativní charakter institutu zajištění a jeho nepřípustnost, je-li účelu zajištění, respektive správního vyhoštění možno dosáhnout mírnějšími prostředky či je-li vůbec aktuálně možné cíle správního vyhoštění docílit. Vzhledem k tomu, že žalobce je občanem Iráku, tedy místa probíhajícího vlečného konfliktu, jsou velmi důvodné pochybnosti, zda je vůbec možné vyhoštění žalobce v době 90 dnů. Tato úvaha v napadeném rozhodnutí v rozporu se zákonem zcela chybí, což činí napadené rozhodnutí zcela nepřezkoumatelným. Skutečnost, že žalobce nepodal na území České republiky žádost o udělení mezinárodní ochrany, přitom nevylučuje existenci důvodů znemožňujících jeho vycestování zpět do státu původu, a nelze to ani užít k tíži žalobce, když tento jasně deklaroval úmysl žádost o udělení mezinárodní ochrany podat ve Švédsku nebo v Německu. V neposlední řadě došlo také k porušení ust. § 2 odst. 4 správního řádu, neboť v obdobných či identických se řeší neoprávněný pobyt na území České republiky pouze zahájením řízení o správním vyhoštění, přičemž však toto řízení vedeno s účastníkem bez omezení na osobní svobodě. Žalovaný postupoval nezákonně, neboť v době platného rozhodnutí o zajištění z důvodu předání cizince dle mezinárodní smlouvy, kdy toto rozhodnutí bylo nepochybně nezákonné již samo o sobě, bez toho, aby toto rozhodnutí bylo zrušeno, v době jeho platnosti, žalovaný vydal rozhodnutí nové, kterým zajistil žalobce na základě

dalších důvodů, v původním rozhodnutí neuplatněných. Přezajištění cizince přitom je možné toliko ve výjimečných případech, kdy zákon zejména uvádí případ cizince, který je v souladu s ust. § 46a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, přezajištěn z důvodu zahájení řízení o udělení mezinárodní ochrany. Jestliže existovaly důvody zajištění za účelem správního vyhoštění již v době zadržení žalobce, měly být tyto důvody užity jako podklad rozhodnutí o zajištění původního a nikoliv tyto nově užity, když se to hodí, za situace, když důvody zajištění rozhodnutím původním se ukázaly lichými. Takový postup dle názoru žalobce není zákonem aprobovaný, není předvídatelný, a zásadním způsobem porušuje právo žalobce na spravedlivý proces.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě zrekapituloval dosavadní průběh řízení včetně důvodů obsažených v žalobou napadeném rozhodnutí. Poukázal na to, že na základě nalezených důkazů bylo nejprve přistoupeno k nabídce převzetí žalobce Rakousku v rámci bilaterální readmisní smlouvy. Vzhledem k tomu, že nedošlo k předání žalobce, bylo nutné řešit jeho neoprávněný pobyt standardním způsobem. Žalovaný se zabýval i otázkou reálného předpokladu realizace správního vyhoštění do země původu žalobce, a to jak s ohledem na podané vysvětlení žalobce, tak s ohledem na běžnou praxi žalovaného. Dále poukázal na to, že je v otázce možnosti vyhoštění vázán závazným stanoviskem Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra, které potvrdilo možnost realizace správního vyhoštění. Žalovaný podotkl, že se plně vyjádřil i k délce zajištění s tím, že žalobcova totožnost není plně ověřena, žalobce nedisponuje žádným cestovním dokladem a vyčetl všechny kroky, které jsou potřebné k realizaci správního vyhoštění žalobce. Žalovaný konzultoval stav s Ředitelstvím služby cizinecké policie a z konzultace vyplynulo, že v říjnu 2015 bylo do Iráku realizováno jedno vyhoštění. Dalších 7 realizací je plánováno do 10 dnů, další 2 do jednoho měsíce. Ředitelství služby cizinecké policie dále žalovanému sdělilo, že se prohloubily vztahy se zastupitelským úřadem v Iráku a lety do Bagdádu jsou pravidelně uskutečňovány bez problémů. Je zřejmé, že došlo k podstatnému zlepšení situace v rámci realizace správního vyhoštění cizinců pocházejících z Iráku. Vydáním nového zajištění za účelem správního vyhoštění zcela jednoznačně pominul účel předchozího zajištění. Maximální lhůta pro zajištění cizinců, která činí 180 dnů, je taktéž v tomto případě zachována, neboť jak žalovaný uvedl v napadeném rozhodnutí, počátek doby zajištění je shodný s prvotním omezením osobní svobody, je zde tedy započítána doba zajištění podle zákona o policii a i prvotní zajištění za účelem předání žalobce.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s. která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z ní vyplývá, že soud přezkouvává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v zákonem stanovené lhůtě. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž musí přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 30.9.2015 byl žalobce zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb. o Policii České republiky,

neboť bylo zjištěno, že se pohybuje na území České republiky bez platného cestovního dokladu, kterým by prokázal svoji totožnost a nedisponuje ani vízem pro vstup a pobyt na území České republiky ani schengenského prostoru. Z podání vysvětlení žalobce, stejně jako z jeho následného vyjádření jako účastníka řízení, vyplývá, že je občanem Iráku, který se rozhodl opustit Irák z důvodu bezpečnostní situace a jeho cílem je Švédsko. Ví, že se v České republice a v schengenském prostoru zdržuje neoprávněně, ale myslel si, že Českou republikou jen projede. O azyl v žádné zemi dosud nežádal, v Řecku mu pouze vzali otisky prstů. Nemá žádné rodinné, ekonomické, kulturní ani společenské vazby na území České republiky. Rodinu má v Iráku, kde celou dobu žil. Na území České republiky vstoupil automobilem z Rakouska. U žalobce byla zajištěna hotovost ve výši cca 3 euro a 160 forintů. Dne 1.10.2015 byl žalobce zajištěn podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců za účelem jeho předání do Rakouska podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie před dnem 13.1.2009, a to Dohody mezi vládou České republiky a Rakouskou spolkovou vládou o předávání a přebírání osob s neoprávněným pobytem č. 102/2005 Sb.m.s. ve znění Protokolu uveřejněného pod č. 103/2005 Sb.m.s. (dále jen „readmisní dohoda“). Dne 9.10.2015 vydal orgán Rakouska, a to die Landespolizeidirektion Niederösterreich, oficiální odmítnutí převzetí žalobce podle readmisní dohody. Dne 13.10.2015 bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce pobýval na území České republiky bez cestovního dokladu a bez víza. K možnosti vycestování žalobce do Iráku si žalovaný vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 15.10.2015, v němž je uvedeno, že vycestování žalobce do Iráku je možné.

Soud po zvážení skutkových a právních okolností případu dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.

Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

Z rozhodnutí žalovaného jednoznačně stručně shrnuto vyplývá, že žalovaný shledává naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona o pobytu cizinců v tom, že žalobce minimálně dne 30.9.2015 pobýval na území České republiky bez cestovního dokladu i víza, nejsou u něj dány podmínky pro uložení zvláštních opatření a vzhledem k tomu, že hodlá pokračovat v cestě do Švédska je u něj dána obava, že bude mařit správní vyhoštění, což odůvodňuje rozhodnutí o zajištění. Soud konstatuje, že

rozhodnutí žalovaného je dostatečně odůvodněno tak, aby mohlo být podrobeno meritornímu přezkumu.

Žalobce předně namítá, že u žalobce není důvodná obava, že by mařil či ztěžoval výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť deklaroval, že cílem jeho cesty je Švédsko a nikoliv Česká republika. Žalobce však opomněl, že v případě uložení správního vyhoštění je žalobce vyhošťován nejen z území České republiky, ale je mu zároveň zakázán i vstup na území všech členských států Evropské unie po stanovenou dobu (srov. § 118, § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Švédsko je členským státem Evropské unie (Evropského společenství) od roku 1995 a tedy deklaruje-li žalobce, že hodlá i nadále směřovat k cíli své cesty, Švédsku, zcela jednoznačně směřuje k maření případného rozhodnutí o správním vyhoštění. Tuto obavu zesiluje i skutečnost, že žalobce vědomě ilegálně bez cestovního dokladu a příslušného schengenského víza vstoupil na území schengenského prostoru a potažmo České republiky. V Řecku již byl kontrolován státními orgány, jak vyplývá z jeho výpovědi, přesto překročil za pomoci převaděčů, tedy organizované skupiny, několik hranic států Evropské unie. Protiprávního jednání v oblasti pobytového práva se tedy žalobce již opakovaně dopustil a nic nevyvrací důvodnou obavu, že ve svém protiprávním jednání bude pokračovat. Samotný nelegální pobyt žalobce na území České republiky tak není důvodem pro jeho zajištění, ale je to právě obava z budoucího maření výkonu rozhodnutí, které bylo v dosavadním řízení prokázáno.

K subsidiaritě zajištění jako krajního institutu soud uvádí, podobně jako žalovaný ve svém žalobou napadeném rozhodnutí na str. 5, že v daném případě nelze užít zvláštní opatření za účelem vycestování z území podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce nemá na území České republiky žádné sociální ani ekonomické vazby a nedisponuje v podstatě žádnými finančními prostředky. Navíc jednoznačně deklaroval svůj úmysl dostat se do Švédska. Zajištění tak zůstává jediným prostředkem k zajištění účelu správního vyhoštění.

Soud dále konstatuje, že smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění z území ČR. Správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo kdy před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo. Zásadní roli hraje závazné stanovisko Ministerstva vnitra k tomu, zda je vycestování cizince možné, které je vydáváno podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23.11.2011, č.j. 7 As 79/2010-150, www.nssoud.cz).

V daném případě na str. 6 žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že realizace vyhoštění do domovského státu je možná, a to vzhledem k tvrzením žalobce a tomu, že celá jeho rodina žije na území Iráku. Byť toto samotné tvrzení považuje soud za poměrně strohé, neboť chybí konkrétní úvaha o situaci v Iráku (např. zda je již v současnosti vyhoštění běžně realizováno, zda státní orgány Iráku poskytují součinnost), soud tuto úvahu shledal dostatečnou v souvislosti s následnými úvahami a tvrzeními žalovaného vztahující se k délce doby zajištění a úkonům, které je nutno provést. Soud tak konstatuje, že žalovaný se potencionálními překážkami realizace správního vyhoštění zabýval dostatečně.

Žalobce uvádí, že v napadeném rozhodnutí zcela absentuje úvaha žalovaného, zda je možné a reálné ve lhůtě 90 dnů žalobce vyhostit.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9.10.2011, č.j. 1 As 93/2011-79, www.nssoud.cz, i vedlejší ustanovení výroku rozhodnutí o zajištění cizince za účelem jeho vyhoštění, jímž se stanoví doba trvání zajištění (§ 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců), musí být řádně odůvodněno ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu, aby bylo možné přezkoumat, zda správní orgán nezneužil správní uvážení či nepřekročil jeho meze. Hlavním kritériem pro stanovení doby trvání zajištění je předpokládaná složitost přípravy výkonu správního vyhoštění, proto musí být v odůvodnění rozhodnutí o zajištění uveden výčet předpokládaných úkonů potřebných k realizaci vyhoštění s uvedením odhadu jejich časové náročnosti. Správní orgán musí v odůvodnění vedlejšího ustanovení výroku rozhodnutí o zajištění, jímž se stanoví doba jeho trvání, uvést, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu). Správní orgán musí posuzovat uvedené otázky přísně individuálně, nikoliv paušálním odhadem. Pouze v případě, kdy jsou shora uvedené úvahy obsaženy ve správním rozhodnutí a dle své povahy mají oporu ve správním spisu, mohou se soudy ve správním soudnictví ujmout své přezkumné činnosti a posoudit, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení či ho nezneužil (§ 78 odst. 1 in fine s.ř.s.).

Soud konstatuje, že úvahy o výčtu úkonů a době jejich provedení jsou uvedeny na str. 6 a 7 žalobou napadeného rozhodnutí, kde žalovaný mimo jiné uvedl, že bude nutno ověřit totožnost žalobce, bude nutno kontaktovat zastupitelský úřad Iráku, bude se žalobcem sepsána žádost o zjištění totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu, která bude odeslána prostřednictvím Ředitelství služby cizinecké policie a Ministerstva zahraničních věcí, přičemž doba vydání náhradního cestovního dokladu se pohybuje od 40 do 60 dnů. Dále žalovaný odhadl dobu k zabezpečení přepravních dokladů a dopravy na 30 dnů. Soud tak ve shodě se žalovaným uvádí, že doba 90 dnů zajištění se jeví v tuto chvíli jako přiměřená, dostatečná a odůvodněná. Námitka žalobce je tedy i v tomto ohledu nedůvodná.

Závěrem žalobce namítl, že nelze žalobce zajistit z jiného důvodu, poté co se stalo zajištění za účelem předání žalobce podle readmisní dohody nemožné pro odmítnutí dožádaného státu.

Podle čl. 5 odst. 1 readmisní dohody každá smluvní strana převezme na základě písemné žádosti druhé smluvní strany státního občana třetího státu nebo osobu bez státní příslušnosti, která nesplňuje nebo přestala splňovat podmínky platné pro vstup nebo pobyt na území státu žádající smluvní strany, pokud je dokázáno nebo věrohodně doloženo, že tato osoba vstoupila na území státu žádající smluvní strany přímou cestou z území státu žádané smluvní strany poté, co pobývala na území státu žádané smluvní strany.

Podle čl. 7 readmisní dohody žádaná smluvní strana neprodleně odpoví na žádost o převzetí, která jí byla zaslána, nejpozději však do 14 dnů po doručení žádosti. Odmítne-li žádaná smluvní strana převzetí, sdělí žádající smluvní straně důvody odmítnutí.

Podle čl. 8 readmisní dohody žádající smluvní strana převezme státního občana třetího státu nebo osobu bez státní příslušnosti zpět, pokud žádaná smluvní strana do 30 dnů po převzetí zjistí, že nebyly splněny předpoklady podle článku 5.

Podle § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

Podle § 119a odst. 7 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění se nevydává, jde-li o předání cizince podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009.

Jak vyplývá ze správního spisu, a to účtenky z obchodu ve Vídni ze dne 29.9.2015 i z vyjádření žalobce, došlo ke vstupu žalobce a dalších osob do České republiky z Rakouska. Žalovaný měl tedy důvodně za to, že jsou zde splněny podmínky pro zajištění žalobce za účelem jeho předání podle readmisní dohody s Rakouskem, a proto důvodně přistoupil k zajištění žalobce za účelem jeho předání rakouským státním orgánům. Uvedená readmisní dohoda počítá i s odmítnutím převzetí cizince stejně jako s možností jeho vrácení poté, co byl dožadovaným státem přijat. Pokud by již nebylo možno žalobce poté, co bylo vydáno rozhodnutí o zajištění za účelem předání do jiného státu, zajistit z jiného důvodu, znamenalo by odmítnutí převzetí dožadovaným státem (Rakouskem) nebo jeho následné vrácení zpět do České republiky automatické propuštění na svobodu. Tento důsledek by byl zjevně absurdní, a to vzhledem k tomu, že správní orgán nemá prostor pro úvahu, zda bude či nebude postupovat podle readmisní smlouvy, neboť zajištění za účelem předání podle § 129 zákona o pobytu cizinců má přednost před zajištěním podle § 124 zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.7.2010, č.j. 9 As 5/2010-74, www.nssoud.cz). V daném případě, poté co v důsledku odmítnutí převzetí žalobce odpadl důvod pro jeho zajištění za účelem předání do Rakouska, bylo možno vydat rozhodnutí o zajištění žalobce z důvodu obavy, že žalobce bude mařit účel správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší

následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 11. listopadu 2015

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová